

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1911. Выдано 14. Лютого Ч. II.

Ч. 8.

Ч. 29/орд. Архіерейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій.

Всечестному духовеньству мірскому и монашому и всѣмъ вѣрнымъ нашои епархіи:

Миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословенє!

Вступаємъ въ часъ освященый, часъ великого посту.

Въ тôмъ часѣ христіянинъ вѣруючій, пригадаючи собѣ и розважуючи спасительнй страсти Христовй, ревнѣйше якъ коли инде трудится надъ спасенємъ душѣ своєи безсмертнои.

А навѣть и нещасный, въ котрого серци вѣра ослабла, пригадує собѣ неразъ въ тôмъ часѣ, що має душу, и то лише одну, що якъ єи стратитъ, пропало всьо, вôнъ вôдчуває въ своимъ серци своє нещастє, вôнъ переймає ся страхомъ, згадуючи, яка безконечна, нещаслива вѣчнôсть єго чекає, и неразъ навертає ся.

Я, яко вашъ Архіерей, що року въ тôмъ часѣ зъ любовію въ сêрци и печаливостію о ваше спасенє промавляю до васъ и пригадую вамъ цѣль нашого туземного житя, вказуючи дорогу, якою до неи дôйти.

Того року не я самъ до васъ промавляю. Я оголошую вамъ спôльный листъ пастырскій цѣлого Австрійского Епископату, якій мы, зѣхавши ся минувшои осени на нарады, уложили и вамъ оголосити постановили. Тожь послухайте того листу:

Архіепископы и Епископы Австріи

посылаютъ всѣмъ вѣрнымъ своихъ епархій привѣтъ, миръ и благословеніє о Господѣ намôмъ Іисусѣ Христѣ!

Возлюбленй о Господѣ!

По чотырохъ лѣтахъ зôбрали ся о Господѣ мы, Вашй Архієреѣ, знова въ Вѣдни, въ падолистѣ минувшого 1910. року на поважнй нарады надъ численными дуже важными справами, вôдносячими ся до святои релиґіи и Церкви. При сѣй нагодѣ, не можемъ залишити поздоровити Васъ въ спôльнôмъ посланію и поученю, въ повнôй любови пôслати до Васъ слова поученя и збудованя, упôмненя и пересторогы.

Поважнй и лихй днѣ, въ якихъ мы жіємъ. Вправдѣ радôстнымъ серцемъ признаємъ, що у всѣхъ сторонахъ нашои дорогои вôтчины свята христіяньско-католицка вѣра могучо будить ся, що всюди нове релиґійне житє цвите, що немало такихъ, що до теперъ були трусливыми и нерѣшеными знова зъ дитячимъ довѣремъ и послушеньствомъ прилучають ся до своєи печаливои Матери, святои католицкои Церкви и зъ новою жертволюбивою ревностію обстають и непохитно стоять за славою Божою и спасенемъ своихъ душъ. Зъ великимъ задоволенемъ бачимъ якъ рôжнороднй католицкй товариства, католицке товариство майстрôвъ, челядникôвъ и робôтникôвъ и другй, якй трудять ся около розвязаня болючого пытаня суспôльного, а передовсѣмъ товариство Пія для католицкои преси, похвалене и горячо поручене Папою Піємъ X въ Апостольскôмъ письмѣ зъ 27-го сѣчня 1906 р. — прибрали потѣшаючій розвитокъ.

Розважаючи и оцѣнюючи безсумѣвный поступъ христіяньско-католицкого житя у всѣхъ нашихъ епархіяхъ мусимъ сказати зъ великимъ апостоломъ народôвъ: Благодари́мъ Бога всегда̀ ѡ҆ всѣхъ ва́съ помина́ніє ѡ҆ васъ творѧ́ще въ моли́твахъ нашихъ: Непреста́ннѡ поминающе ваше дѣ́ло вѣ́ры и҆ трꙋдъ любвѐ, и терпѣ́ніе ѹ҆пова́ніѧ Гдⷭ҇а на́шегѡ І҆иⷭ҇са Хрⷭ҇та предъ Бгⷪ҇мъ и҆ Оⷱ҇цемъ на́шымъ. („Дякуємо Богу заєдно за всѣхъ Васъ въ молитвахъ нашихъ: неустанно споминаючи Ваше дѣло вѣры и трудъ любови и сталу надѣю на Господа, нашого Іисуса Христа передъ Богомъ и Отцемъ нашимъ.“) (І. Сол. І, 2, 3).

Однакъ по за свѣтлу сторону не смѣємъ не доглянути вôдворотнои стороны образу нашого часу, не смѣємъ закрывати передъ собою небезпеченьствъ, якй ґрозять зô всѣхъ сторôнъ. Лишень пожалованя гôдна слѣпота може у тôмъ

помыляти ся що, якъ разъ за нашихъ днѣвъ на Божу Церковь нападають зъ нєкольною завзятостію, и що єи численнѝ могучѝ вороги, хотяй.бы они були межи собою подѣленѝ не лишень рôжными поглядами але навѣть и найглибшими противеньствами интересôвъ, коли иде на супротивъ католицкои релиґіи и Церкви, стають рука въ руку не звязанѝ бôльшою любовію лишень сильнѣйшою ненавистію и рôжною збруєю завзято борють ся за одну цѣль: именно за знищенє царства Божого на земли.

И тому мы почуваємъ себе зъобовязаными, Вашу возлюбленнѝ о Господѣ увагу звернути на грôзнѝ небеспеченьства хвилѣ и вказати на найголовнѣйшѝ релиґійнѝ недостачѣ теперѣшного часу, на шкоды, якѝ вправдѣ не суть новѝ а якихъ поборенє и усуненє, якразъ тому що вже запустили глубокѝ коренѣ, вымагає якъ найсильнѣйшого спôвдѣланя всѣхъ добромыслячихъ. Мы уважаємъ се вказанє на головне лихо часу и заôхоту до єго побореня за нашъ архипастирскій обовязокъ пôсля апостольскои перестороги: „Внима́йте ѹ҆́бо себѣ̀ и҆ всемꙋ ста́дꙋ, въ нѐмже ва́съ Дꙋхъ свѧты́й поста́ви Є҆пископы, пастѝ цр҃ковь Гд҃а и҆ Бога, ю҆́же стѧжа̀ кро́вїю своє́ю.“ (Уважайте на себе и цѣле стадо у якому Васъ Духъ святый поставивъ Епископами пасти Церковь Господа и Бога, яку здобувъ своєю кровію). (Дѣян. XX. 28).

Возлюбленѝ о Господѣ!

До великихъ и небезпечныхъ хибъ нашого часу зачисляємъ напередъ релиґійне невѣжество и babракъ вѣры, а що найменше релиґійну рôвнодушнôсть. По католицки мыслити а не жити и дѣлати по католицки, се не вôдповѣдно и нерозумно. Однакъ богато не доходить до другого, бо не научили ся першого. Вôдъ першои молодости була для нихъ релиґія, якъ наука рôднои мовы, або рахунки чи наука природы або исторіи лишень предметомъ шкôльнымъ, а не стала ся глубоко сягаючимъ переконанємъ и одиноко правдивымъ свѣтоглядомъ. Длятого такъ мало одушевленя, такъ мало пожертвованя, такъ мало ревности, такъ мало вѣрности, самовôдреченя и самопожертвованя! И якъ разъ станы бôльше образованѝ суть по найбôльшôй части тяжко захопленѝ симъ релиґійнымъ невѣжествомъ; не знають християньско-католицкои релиґіи, они знають лишень позорище релиґіи яке имъ свѣтъ дає.

Бувало колись примѣръ и наука въ родинѣ приготовлювали, пôдпирали, осьвѣтлювали, утверджували наукя катихита; нынѣ мають двѣ годинѣ на тыждень науки релиґіи зробити зъ дѣтей повныхъ пересвѣдченя християнъ. Не дасть ся заперечити, що катихиты Австріи пôдпертѝ черезъ добре успособленыхъ учителѣвъ, богато вкладають працѣ и напруженя силъ, але якъ разъ за про перетяженє кождого зъ окрема практичнѝ наслѣдки суть въ порôвнаню малѝ.

Єсть се тяжка и на жаль неразъ безуспѣшна робота, безъ пôддержки

родинного выхованя а неразъ середъ перепонъ вôдъ ворожихъ церквѣ учителôвъ, учити шкôльныхъ дѣтей катихитамъ. Не рѣдко выходить се лишень на механiчне переповѣдане; ледви чи може бути бесѣда про глубше вникнене въ правды вѣры, про свѣдоме и ведуче до цѣли примѣнене ихъ до житя

Коли мы тутъ вказуемъ на дѣлане товариства „Свобôдна школа,“ якого замѣры не суть иншй, якъ лишень усунути вôдъ школы науку религiи и природно зъ нею звязанй религiйнй вправы, запорученй еще шкôльнымъ закономъ, и такъ зô школы стерти христiяньске знамя, и зробити еи безрелигiйною, и коли мы дальше на нашъ превеликiй жаль мусимъ ствердити, що думки сего протихристiяньского товариства запустили глубокй корѣнѣ въ не дуже то малôй части австрiйского учительства, — чи може насъ еще дивовати, що религiйне незнане, а зъ нимъ невѣрство або принайменше обоятнôсть взглядомъ христiянскои религiи вже захо-поли широкй круги? Тому въ противоставленю до згубнихъ змагань передше згаданого товариства поручаемъ вамъ хосенну дѣяльнôсть Католицкого шкôльного Союза и нашимъ пастырскимъ посланiемъ зъ падолиста 1901 р гôднымъ всякои пôдпоры оповѣщене пôдприняте основаня католицкого университета.

Природнымъ наслѣдкомъ описаного положеня есть, що згубный рухъ вôдорваня ся вôдъ Риму, политичными мотивами пôддержуваный и пôдсичуваный заграничными грошми еще дальше може вести свою пôдпольну роботу, засыпуючи нашу католицку Австрiю ложними письмами, все еще засновуе новй осередки, де голосить ся ересь и поречене Христа, все еще высылае черезъ нашй границѣ новыхъ пропобѣдникôвъ роздору зъ поганою задачею сѣяти ненависть до церкви и перемавляти до вôдпаденя вôдъ неи. Мы не можемъ безъ великого болю душѣ думати про нечуваный въ Австрiи накладъ клеветъ на католицку церкву, дальше про пôдюджуване народа, щобы его наклонити до вôдпаденя вôдъ унаслѣдженои вѣры, про нездержану ненависть до католицкихъ заведень, и ихъ званыхъ засту-пникôвъ, щобы ихъ зъогидити. Якъ се мы вже въ нашихъ спôльныхъ архипа-стирскихъ посланiяхъ зъ 2-го цвѣтня 1899 и 15 падолиста 1901 р. Васъ всѣхъ зъ натискомъ перестерѣгали передъ симъ поганымъ забѣгомъ, такъ при сѣй нагодѣ перестерѣгаемъ всѣхъ передъ симъ нынѣ.

Але, хто суть тй нещасливй, якй дають вѣру приманенямъ зводителѣвъ? По бôльшôй части се е тй, якй выросли въ религiйнôмъ невѣжествѣ и вôдъ давна вôдчужили ся вôдъ церковного житя. Хто есть добре обученый въ правдахъ своеи святои вѣры, и перенятый религiйнымъ пересвѣдченемъ, сей не вôдверне ся вѣро-ломно плечима до своеи божои церкви. Тому, Возлюбленй, бодрствуйте, стойте въ вѣрѣ, (стойте бодро въ вѣрѣ) (I Кор. 16, 13); такъ якъ она есть початкомъ люцкого спасеня, основою и коренемъ всякого оправданя (Соб. Трид. VI, гл. 8) и дбайте також про конечну религiйну науку, бо якъ разъ незнане въ справахъ вѣры есть однымъ зъ найобыльнѣйшихъ жерелъ, зъ якихъ пливе невѣрство и вôддалене вôдъ вѣры.

Передовсѣмъ звертаемъ наше пастырске слово до Васъ христіянскй родичѣ, якй головно есте зъобовязанй причиняти ся до релиґійного поученя и выхованя· Вы чейже есте першими учителями Вашихъ дѣтей такожь тодѣ, коли они мають еще иншихъ учителѣвъ и выхователѣвъ. Вы мусите старанно надъ тымъ чувати, щобы они були утвердженй въ релиґіи и скрѣпленй въ христіянскôмъ житю. Чимъ сильнѣйшй они въ знаню вѣры, тымъ вѣрнѣйше они будуть держати ся вѣчно певныхъ и основныхъ наукъ христіяньско-католицкои вѣры и покажуть своимъ житємъ, що они цѣнять и шанують вѣру. Золота книга, яку щасливо и славно панующій Папа Пій X. въ окружнôмъ письмѣ Acerbo nimis зъ 15. цьвѣтня 1905 яко головный способъ до обновленя людскои суспôльности захваливъ и поручивъ, нашъ катехисмъ католицкои релиґіи, нехай найде вступъ до Вашихъ родинъ, нехай буде не лишень книжкою шкôльною, але и радо читаною домашною и житєвою книгою. Нехай буде вôдъ Васъ далеко се, щобы Вы дали своимъ дѣтямъ рости въ невѣдомости и обоятности взглядомъ справъ вѣры, або еще ихъ Своимъ лихимъ примѣромъ въ тôмъ скрѣпляли и затерали спасеннй враженя католицкои науки, яку дѣти одержують въ школѣ и церквѣ. Такъ Вы самй були бы виннй, що они нѣколи не доходять до основного знаня и цѣненя одиноко спасительнои христіянско-католицкои вѣры, або навѣть еи маловажать и тратять. „Блюдите да не пре́зрите еди́нагѡ (ѿ) ма́лыхъ си́хъ:“ (Глядѣть, щобысьте не змаловажили одного зъ сихъ малыхъ, що въ мене вѣрують) (Мат. 18, 10).

Притôмъ поручаемъ нашимъ любимъ діецезянамъ въ католицкôмъ народнôмъ дусѣ, сильно замѣтне Товариство Бонифатія, щобысьте его молитвою и малими жертвами пôдпирали, бо оно мужно вôдпирае штучно пôдсычуваный рухъ роздору и хоче зарадити пекучôй недостачѣ церковъ. Де лишень повстае нова церковъ, тамъ отворило ся жерело надприродного житя и суспôльного благословеньства. Выдавана черезъ товариство часопись апольоґетична: „Sankt Bonifatius“ есть дуже успѣшнымъ средствомъ проти вкрадаючого ся невѣрства и нерелиґійности.

Дальшимъ лихомъ, на яке нашъ часъ занемагае и тяжко терпить, есть въ застрашаючій способъ змагаюча ся публична неморальнôсть. Всюди въ образованôмъ свѣтѣ показуе ся вôдъ ряду лѣтъ не даючій ся заперечити моральный упадокъ, якій кождого поважно думаючого мусить переняти тяжкою журбою о будучнôсть. Незбитымъ доказомъ для сего твердженя є вже ся подѣя, що товариство „розведеныхъ католикôвъ,“ хотяй его перша сего рода проба розбила ся о взôрцеву рѣшучôсть католикôвъ люблячихъ христіяньску вѣру и христіяньскй обычаѣ, знова смѣе рухати ся, щобы одержати вôдъ державнои власти розводу ихъ супружествъ и добити ся до другого вѣнчаня. Супружество, яке пôсля апостольскои науки есть великою тайною въ Христѣ и церквѣ (Євре., 5, 32), мае бути понижене до умовы людскои корысти; чоловѣкъ и жѣнка малибы мати право, приступити до другого супружества, коли перше супружество пôсля божихъ правъ

неизмѣняемыхъ вôдъ нѣякого людского законодавця, и пôсля моральногo ладу свѣта, еще нерозлучно тревае. Чи се не значило бы захитати основами суспôльного житя и дати повну свободу безкарности? Тутъ мае силу незмѣнне слово Господа: „ѐже ѹ҆́бо Бг҃ъ сочета́ человѣкъ да не разлꙋчаетъ“ (Що Богъ злучивъ, чоловѣкъ нехай не розлучае). (Мат. 19, 6).

И тому мы повторяемъ наше запевнене, яке мы писали въ нашôмъ спôльнôмъ посланію зъ 18 жовтня 1906 р.: „Мы не можемъ у всѣмъ тымъ, що може захитати сакраментальнымъ характеромъ и нерозривностію супружества и черезъ се въ загалѣ пôдорвати сильну основу супружескои звязи, добачити реформу супружества, а лишень жерело невысказанои згубы для людскои суспôльности.“

Але головно ся обставина дае богато до думаня, що въ нашихъ часахъ неморальнôсть вже не лишень по мѣстахъ ширить ся, але и зачинае розливати ся по широкôмъ краю, що она вже вдерла ся глубоко у молодечѝ круги, и зъ зухвалостію и безстыдностію выступае якъ нѣколи передъ тымъ, такъ що родичѣ, учителѣ, выхователѣ и душпастырѣ неразъ въ розпуцѣ жалують ся, що не суть въ силѣ порученну собѣ молодѣжь заховати еще морально незôпсованою. Головна причина сего морального упадку лежить вѣдай безъ сумнѣву у щоразъ бôльше розширяючôмъ ся вôдступленю вôдъ Бога, въ холодности и ворогованю супротивъ Церкви. Невѣрство и неморальнôсть стоять у взаимныхъ вôдносинахъ до себе. Якъ неморальнôсть робить невѣруючимъ, такъ знова невѣрство веде до неморальности. Може бути, що поодинокимъ выбранымъ характерамъ все еще вдасть ся зъ природного почутя красы побороти силу пристрасти гнѣздячои ся въ людскôй природѣ; але цѣлый народъ удержати моральнымъ безъ замѣту, до сего потреба живои вѣры въ Бога, Всемогучого и Найсвятѣйшого, сильнои вѣры у высшій божій законъ моральный, якій покоряе низшѝ людскѝ наклонности пôдъ вѣчну мету и цѣль безсмертнои душѣ, заслужити собѣ небо. И длятого то безъ вѣрного пôддання ся Богу и Его заступницѣ на земли, Церкви, нема звôдки надѣяти ся моральности и правдивого полѣпшеня нынѣшного пожалованя гôдного стану.

Кромѣ згаданои головнои причины зôпсутя обычаѣвъ, суть еще иншѝ причины, а тѝ лежать поручь примѣру и пôдступу безсовѣстныхъ зводителѣвъ, пôсьля переконаня всѣхъ якѝ сымъ пытанемъ займають ся: въ заливаню и засыпуваню мѣстъ и сѣлъ необычайными письмами и образами, зъ якихъ першѝ масами розповсюднуе ся, другѝ выставляе ся по вôкнахъ и выставахъ, або представляеся въ оголошеняхъ, панорамахъ, кінематографахъ, біоскопахъ. Того рода напроваджуване до неморальности обхоплюе всѣ круги, низшѝ и высшѝ, а що найсумнѣйше, всѣ клясы вѣку, и прямо на силу пхае до неморальности. Коли въ сѣмъ напрямѣ мае наступити дѣйстна поправа順 заразливого лиха, то треба всего стараня докладати, щобы пôдростаюче поколѣнє вже въ першôй молодости не було заражене. Але до сего есть необходимо погрѣбнымъ, щобы оно було охоронене вôдъ

повени неморальности, яка ему наставляе ся на кождо̂мъ кроцѣ, въ письмѣ и образѣ въ сценѣчныхъ представленяхъ и при найро̂жнороднѣйшихъ забавахъ. Вражѣня при то̂мъ во̂днесенѝ и здѣланѝ спостереженя, вбивають ся сильно въ живу молодечу фантазію, затроюють серце и ломлять силу, зъ якою до теперъ она опирала ся злочинови.

Наколи отже на церкву, школу и родину спадае задача, выховувати религійно и морально молодѣжь, то публична державна власть есть въ вызначно̂й мѣрѣ покликана до сего, подати свое сильне рамя до во̂дпертя численныхъ нападо̂въ и небезпеченьствъ, якѝ грозять обычайности молодежи и народного публичного житя. И справдѣ держава выдала законы для спиненя неморальности; та розходится о се, щобы ихъ выконувати, длятого есть Вашимъ завданемъ, дорогѝ вѣрнѝ, не терпѣти спокôйно бруду и нечистосты, и домагати ся примѣненя законныхъ постановъ. Отже не переходѣть безжурно попри безвстыдну погань, яку Вамъ накидають, але во̂дважно покажѣть, що Вы чуете ся ображенѝ згôршенями, якѝ важать ся Вамъ по̂ддавати, и що Вы зовсѣмъ не маете охоты, терпѣти ображуване приличности и доброго обычаю. Тодѣ вже велика часть бруду, якій теперъ безъ перешкоды ширить ся, счезне сама во̂дъ себе.

Такъ христіяньскѝ мужѣ, не встыдайте ся оказовати своего выразного невдоволеня зъ всякого ображуваня приличности, доброго обычаю и моральности; публично черезъ посло̂въ въ соймахъ и радѣ державной, на зборахъ и по товариствахъ, въ часописяхъ, брошурахъ и книжкахъ; а такожь приватно, наколи кождый зъ окрема наложить на себе обовязокъ, всюди, где догляне того рода погань, на своѣмъ мѣсци пригадовати и домагати ся усуненя еи. Мы маемъ право до охороны супротивъ ображуваня почутя обычайности, а постояти за тымъ правомъ кождый зъ окрема мае — обовязокъ взглядомъ загалу. Товариство мущинъ для поборюваня публичнои неморальности булобы якъ разъ на часѣ яко осередокъ, до якого мо̂гбы кождый звертати ся, якійбы въ сѣй сумно̂й справѣ мавъ сумнѣвъ лично выступати, щобы зъ боку товариства пороблено во̂дповѣднѝ кроки.

Але такожь Вы, христіянскѝ родичи, маете во̂дъ себе причинити ся до сего, щобы дѣлати проти загального зо̂псутя. Глядѣть неустанно на христіяньску карно̂сть и ладъ у Вашихъ домахъ и родинахъ, памятаючи на апостольске слово: „Аще же кто ѿ своихъ пачє же ѿ присныхъ не промышляетъ, вѣры ѿверглся єсть, и невѣрнагѡ горшій есть“ (Коли кто про своихъ а передовсѣмъ о домашныхъ не думае, во̂дрѣкъ ся вѣры и есть го̂ршій во̂дъ невѣруючого). (I Тим. 5, 8). Ведѣть свои дѣти и челядь до страху Божого и правдивои христіяньскои побожности, не допускайте до нихъ ничого, що моглобы осквернити ихъ невинно̂сть и зо̂псовати ихъ серця! Викиньте зо̂ своихъ домо̂въ дневники, письма и книжки, якѝ высмѣвають и по̂дкопують святу вѣру и христіяньскѝ обычаи, и защѣплюють въ молодечѝ серця ѣдку отрую невѣрства и неморальности! А на томѣсть замовляйте до своихъ домо̂въ

добрй письма и часописы, якй боронять и попирають релиґію и христіяньске житє въ Вашихъ родинахъ. Иде туть о се, що найкрасше и найкоштовнѣйше, о чистоту сердця выростаючои молодѣжи и о удержанє здоровля и силы нашого народа. Але такожь и Вы самй держѣть высоко союзъ супружій, якій єсть сильною греблею супротивъ збоченъ змисловости, якъ учить св. Ап. Павло въ своимъ першôмъ листѣ до Коринтіянъ (I кор. 7, 2).

А Вы, христіяньскй молодцѣ и дѣвицѣ, не жертвуйте грѣховы цвѣту Вашого житя, але старайте ся всѣми силами, найгарнѣйшу окрасу Вашои душѣ заховати непорочно! Длятого слухайте своихъ родичôвъ, будьте покорнй и працьовитй. Уникайте всѣхъ злыхъ товариствъ и выстерѣгайте ся нагоды до грѣха! Пильнуйте своихъ змыслôвъ, жійте въ Божôй присутности, любѣть молитву, и поручайте себе щодня а головно въ кождôй покусѣ, могучôй опѣцѣ Пресьвятои Дѣвы Маріи, будьте ревнй и совѣстнй въ выповнюваню вашихъ христіяньскихъ обовязкôвъ, пріймайте часто, а коли можна щоденно Святй Тайны и вступайте до надѣленыхъ вôдпустами брацтвъ, якй Васъ ведуть до побожного житя. „Лꙋчше безча́дство съ добродѣтелїю: безсме́ртїе бо є҆́сть въ па́мѧти є҆ѧ̀, ꙗ҆́кѡ и҆ пре́дъ Бг҃омъ позна́етсѧ и҆ предъ человѣки“. (О якъ красный єстъ родъ чистый въ своимъ блеску! Безсмертна єму память; бо вôнъ въ чести у Бога и людій). (Прем. 4, 1).

Трете головне лихо нашого часу єсть недоладне старанє ся и змаганє до независимости, яке находить свôй вершокъ въ борбѣ зъ повагою, у ворохобнѣ супротивъ зверхности поставленои вôдъ Бога. Въ тôй борбѣ нарушає ся всѣ основы, на якихъ спочиває добробыть людскои суспôльности. Ледви чи єсть такій публичный порядокъ, на якій бы можнй сторонництва не нападали, щобы єго збурити. На доказъ сего мы потребуємъ показати лишень на сьвѣжй выпадки. Чи отвертй бунтôвники, якй безъ страху голосили ворохобню и учили нарôдъ ставляти опôръ истнуючому державному ладови, а навѣть основували школы, щобы выховувати молодѣжь для своихъ переворотныхъ думокъ, чи може такй бунтôвники не бувають величанй якъ героѣ и почитанй якъ мученики свободи мысли! И кого не наповняє вôдразою и омерзѣнємъ найновѣйшій державный переворотъ, довершеный середъ величезныхъ насильствъ и проливу крови?

Таксамо церковну власть и повагу безъ страху маловажать и понижують Модерністы, якй пробували науки католицкои вѣры и моральности заповнити думками невѣрнои фільософіи и порожнои мудрости свѣтовои, переобразувати и споганити ажь до непôзнаня, хотять не лишень ослабити вымоги житя зъ вѣры, але єще скинути зô себе зависимôсть вôдъ церковнои поваги, якъ немиле звужованє людскои свободы. Справдѣ, модернізмъ не є вымрѣяне небезпеченьство, але велике релиґійне зло нашого часу и спричиняє незмѣренй спустошеня у вѣры и обычаяхъ. Коли въ нашихъ краяхъ малощо католикôвъ попало въ него, то однакъ не можна єще выключати всяку обаву передъ небезпеченьствомъ, бо єго пеперає науковый рухъ, якъ то вôнъ всюди иде, и самъ вôдъ себе бере ся при людскôй

гордости, яка кладе вагу тôльки ва своє власне „Я“, и стає завзято супроти кождого такъ званого опѣкуньства, отже супроти кождои власти и поваги.

И для того то нашъ Святый Отець Пій X зъ апостольскою рѣшучостію выступивъ противъ модернізма, якъ ключа всѣхъ ложныхъ наукъ въ основнôмъ, окружнôмъ посланію Pascendi Dominici gregis зъ дня 8 вересня 1907 р. и выдавъ у нѣмъ, якъ рôвножъ пôзнѣйше еще въ (Motu proprio) письмѣ зъ дня 18 падолиста 1907 и 1 вересня 1910 докладнѣ вказôвки до здержаня и побореня его. Сюда вôдносить ся пересторога св. Павла дана Тимотеєви: „Завѣщаю тебѣ предъ Богомъ ѿживляющимъ всѧческаѧ, и Хртомъ Іисусомъ свидѣтельствовавшимъ при понтѣйстѣмъ пілатѣ доброе исповѣданіе.“ (Наказую тобѣ передъ Богомъ оживляючимъ все и передъ Іисусомъ Христомъ, якій зложивъ свѣдоцтво передъ Понтіискимъ Пилатомъ, добре вызнане, щобы ты заховавъ заповѣдь чисто и бездоганно ажь до приходу Господа нашого Іисуса Христа). (I Тім. 6, 13, 14.) Такъ, мы хочемъ за Божою помочію заховати нашу вôтцѣвску вѣру несплямлену и незôпсовану пôсля свѣтлого примѣру св. Илярія, якій закликавъ: „Лучше менѣ на семъ свѣтѣ умерти, якъ черезъ насильство чіеись власти споганити чисте дѣвство правды.“

До якого степеня дойшло за нашихъ днѣвъ маловажене поваги церкви освѣтлює нечуваный способъ, у якôмъ недавно посадникъ Рима поваживъ ся збесчестити Папство. Бесѣда, яку державъ начальникъ мѣста минувшого року 20. вересня въ сороковѣ роковины насильного здобутя воротъ Porta Pia, мусѣла наповнити всѣхъ католикôвъ найглибшимъ обуренемъ. Цѣла бесѣда, пусте порôвнане нынѣшного Риму и Риму зъ передъ 1870 р. кишѣла вôдъ перекручованя доґматичныхъ и історичныхъ правдъ, высмѣваня Папства и вôдъ Бога установленои непогрѣшимости найвысшого учителя и пастыря вселеньскои церкви. Божому пôсланництву папства, яке зъ давна давенъ надмѣрнымъ способомъ попирає науку, образоване и культуру, смѣє синдикъ Риму закидати, що „оно обмежує думане на найтѣснѣйшій кругъ, що оно за всяку цѣну хоче черезъ свои доґмы вратувати власть неуцтва.“

Навѣть вôльнодумнѣ часописы Италіи и другихъ краѣвъ остро осуджують сю бесѣду подиктовану ненавистію до церкви и вôльномулярскою завзятостію. Намѣстникъ Христа и наслѣдникъ Петра пôднѣсъ въ формѣ письма до свого ґенерального викарія кардинала Петра Респіґі публичный протестъ проти такихъ обидъ. Такожъ и католики Италіи и прочого католицкого свѣта остро протестували проти такои кривды, яка и ихъ такожъ якъ найбôльше дôймаючо образила. Мынувшого 6. падолиста згромадило ся у народнôй сали вѣденьского ратуша много тысячôвъ католицкихъ мужôвъ на отверте осуджене сего безпримѣрного знеславленя св. Апостольскои Столицѣ. Такожъ и мы, австрійскѣ архіепископы и епископы пôдносимъ у власнôмъ и вашôмъ имени голосно нашѣ голосы и торжественно застерѣгаємъ ся проти згаданого негôдного почину посадника Риму, проти клеветъ

киненыхъ на нашого Святого Отця и нашу святу Церковъ. Рôвночасно высказуємъ еще разъ наше горяче бажане привернення стану, якій забезпечивъ бы Папѣ повну и дѣстну свободу и независимôсть.

Возлюбленій о Господѣ!

Ось такъ мы розвинули передъ Вашими очима въ загальныхъ начеркахъ образъ сумныхъ обставинъ часу, щобы звернути Вашу увагу на небезпеченьства якй грозять святôй Матери-Церкви и заохотити Васъ до чинного опору супроти тихже. „Сегѡ ради пріимите вся оружія Божія, да возможете противитися въ день лютъ, и вся содѣлавше стати.“ (Тому берѣтъ все Боже оруже, щобысьте могли опôръ ставити въ лихій день и всѣмъ чиномъ остояти ся. Еф. 6, 13). „Бодрствуйте, стойте въ вѣрѣ, мужайтеся, утверждайтеся“. (Будьте чуйнй, стôйте сильно въ вѣрѣ, дѣлайте мужно и будьте бодрй.) І. Кор. 16, 13).

Такъ, окажѣтъ силу и вôдвагу, коли иде о се, щобы вызнати свою святу католицку вѣру и боронити ся вôдъ грозячихъ небезпекъ! Але также докладайте стараня до основнои науки христіянскои вѣры и моральности, бо знане религіи есть найпевнѣйша дорога до еи цѣненя и сильна охорона передъ вôдпаданемъ вôдъ вѣры. Пильнуйте непорочного, будуючого житя! А стережѣтъ также своихъ дѣтей и выхованцѣвъ, ведѣтъ ихъ молитвою, словомъ и примѣромъ до страху Божого и правдивои побожности и держѣтъ здалека вôдъ нихъ заразливый вѣтеръ грѣха и зведеня.

Стôйте сильно и вѣрно при непоколебимôй скалѣ Петровôй, при видимôмъ намѣстнику Божого Сына Іисуса Христа на земли, при Папѣ Римскôмъ Пію Х., якій яко священикъ и епископъ — ювилятъ окруженый такъ многими ворогами, мудро зъ вôтцѣвскою лагôдностію, але также и зъ неподатливою силою управляе Церквою, царствомъ Божимъ, непохитный въ здѣйсненю свого провôдного слова: „все обновити въ Христѣ,“ якъ се вôнъ знова ствердивъ въ знаменитый спосôбъ новѣйшими розпорядженями про часте, а навѣтъ щоденне св. Причастіе и про вѣкъ для першого св. Причастія. — Майте заедно для Его намѣрôвъ и заряджень таке поважане и честь, яке лицюе кождому зъ пересвѣдченя вѣрному католикови! Потѣшайте его тяжко досвѣдчене батькôвске серце вôдданою жертволюбною сынôвскою любовію!

Такъ само останьте вѣрными пôддаными нашого возлюбленого и всѣми поважаного Цѣсаря-ювилята, якій въ тôмъ ювилейнôмъ роцѣ середъ загальнои радости скôнчивъ свôй 80-тый рôкъ житя, зъ якого 62 було вôдданыхъ и посвяченыхъ для загального добра. Не дайте ся нѣякими представленями захитати у вѣрности и привязаню до престола и до найяснѣйшого Цѣсарского Дому!

„Прочее же, братіе моя, елика суть истинна, елика честна, елика праведна, елика

пречиста, єлика прелюбєзна, єлика доброхвальна, аще кая добродѣтель и аще кая похвала, сія помышляйте! И миръ Бжій превосходяй всякъ оумъ, да соблюдетъ сердца ваша и разумѣнія ваша ѡ Хртѣ Інсусѣ! (А въ прочѣмъ Братя, що правдиве, що чесне, що справедливе, що пречисте, що любезне, що похвальне, якъ яка чеснота, якъ яка похвала, се мѣркуйте! И миръ Божій, що переходить всякій умъ, нехай береже Вашѝ серця и Вашѝ мысли въ Христѣ Іисусѣ! Филип 4, 8, 7.)

Дано у Вѣдни въ день Покрови Пресвятои Дѣвы Маріи 1910 р.

Антоній Йосифъ кардиналъ Груша, князь Архіепископъ у Вѣдни.

Юрій кардиналъ Копаъ, князь епископъ въ Бреславѣ.

Левъ карданалъ Скрбенский, князь Архіепископъ въ Празѣ.

Левъ кардиналъ Пузына, князь епископъ краковскій, заступленый черезъ *Анатолія* епископа Иринопольского, суфраґана краковского.

Іоаннъ кардиналъ Качталеръ, князь Архіепископъ въ Сольноградѣ.

Францъ Салезій, князь Архіепископъ въ Оломуцы.

Андрей, Архіепископъ гр. кат. у Львовѣ.

Іосифъ, Архіепископъ лат. кат. у Львовѣ.

Іосифъ, Архіепископъ ворм. кат. у Львовѣ.

Францъ Ксаверій, Архіепископъ Тирскій, суфраґанъ Вѣденьскій.

Винкентій, Архіепископъ Иадарскій.

Францъ Борджія, князь Архіепископъ Ґорнскій.

Іоаннъ Хреститель, епископъ Паренцкій и Полянскій.

Михаилъ, князь епископъ Левантійскій.

Филипъ, епископъ Спалятскій и Макарскій, заступлений черезъ *Винкентія,* архіепископа Задарского.

Коломанъ, епископъ Трикальскій, Апостольскій Викарій полевый.

Іосифъ Григорій, епископъ Дубровницкій, заступленый черезъ *Винкентія,* архіепископа Задарского.

Леопольдъ, князь епископъ Секавскій.

Францъ, епископъ Которскій.

Іоанъ Креститель, епископъ Свято-Иполитскій.

Константинъ, епископъ гр. кат. Перемыскій.

Антоній, епископъ Вельскій.

Антоній Бонавентура, князь епископъ Любляньскій.

Вальтазаръ, епископъ Ґуркскій.

Іосифъ Севастіянъ, епископъ лат. кат. Перемыскій.

Левъ, епископъ лат. кат. Тарновскій.

Іорданъ, епископъ Фарскій, заступленый черезъ *Винкентія,* архіеписк. Задарского·

Іосифъ, епископъ Кралеградскій.

Келестинъ, князь епископъ Тридентскій.

Григорій, епископъ Станиславôвскій, заступленый черезъ *Константина,* епископа гр. кат. Перемыского.

Павло, епископъ Берненьскій.

Іосифъ, епископъ Бріксеньскій.

Іосифъ, епископъ Будейовицкій.

Рудолфъ, епископъ Лѣнцкій.

Іосифъ, епископъ Литомерицкій.

Францъ Петроніо, Викарій капитулярный Тертскій.

Правды тіи и науки, якѝ вы мои дорогѝ, теперь учули, най будуть вамъ предметомъ розважаня въ тôмъ святôмъ великôмъ постѣ, най вôйдуть въ серця вашѝ и душѣ вашѝ, щобы вы цѣлковито пôсля нихъ цѣле ваше житє и поступованє уладжовали такъ, щобы свѣтле Воскресеніє Христове, до котрого теперъ приготовляємося, було залогомъ будучого вашого воскресенія до житя вѣчного.

Благодать Господа Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Дано въ Перемышли въ недѣлю о Закхеи 23. сѣчня (5. лютого) 1911.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. — Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочернѝ церкви належать, мае ся той листъ въ кождôй церкви оголосити, починаючи вôдъ недѣлѣ мясопустнои.

ОО. Катехиты шкôлъ середныхъ и выдѣловыхъ могуть пôсля обставинъ листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1908, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціональнаго Львôвского зъ р. 1891. Дебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всеч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належить заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ высше 2.000 душь розпочинати св. сповѣдь пасхальну вôдъ 1. понедѣлка а въ парохіяхъ нызше 2.000 душь вôдъ 3. понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляемъ власть на часъ вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. — Кромѣ: 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнане человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. Апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляемъ власть всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive primo, sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся маѥ въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємь увагу Всч. ОО. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня маѥ докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючимъ ся, иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) маѥ ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященому Епископу . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ супружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоєи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Також удѣляемъ до кôнця бѣжучого року 1911 власть всѣмъ Сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанѣ, на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ;

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна;

3) при сповѣди женихôвъ передъ вѣнчанемъ, єсли вже нема часу до Насъ вôднести ся.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята

Перемышль 5. Лютого 1911.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 9.

Ч. 824. Речинецъ св. Рукополаганя въ Єреи.

Кандидатôвъ духовного стану, покôнчившихъ науки богословскѣ и желаючихъ приняти св. Рукоположенє, взываѥ ся щобы внесли до дня 28. лютого 1911 свои поданя, самѣ же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 7. марта с. р. о год. 9. передъ полуднемъ, по выслуханю св. Літургіи, котра о 8. год. зачинаѥ ся.

Поданя маютъ бути заосмотренѣ: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) моральности, 3) здоровля, 4) убожества потверджeного ц. к. Старостомъ, 5) вѣнчаня єсли суть женатѣ, 6) удоволеня повинности вôйсковôй.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 6. Лютого 1911.

Ч. 10.

Ч. 822. Речинець испыту конкурсового о бенефіціи душпастырскй.

Испыты конкурсовй о душпастырскй бенефіціи вôдбудуть ся въ слѣдуючихъ двохъ речинцяхъ: I) въ дняхъ 9., 10. и 11. мая 1911 и II) въ дняхъ 17., 18. и 19. жовтня 1911.

Кандидаты желаючй пôддати ся испытови конкурсовому мають при I. речинци внести свои прошеня о припущенє до испыту найдальше до дня 15. цвѣтня с. р., а при II. речинци до дня 5. вересня с. р. Священики приступаючй до конкурсового испыту по разъ першій мають залучити до своихъ прошень грамоту першого свого поставленя въ душпастырствѣ.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль 7. Лютого 1911.

Ч. 11.

Ч. 828. Речинецъ испыту квалифікаційного на катихитôвъ шкôлъ выдѣловыхъ.

Въ дняхъ 9, 10 и 11 Мая и въ дняхъ 17, 18 и 19 жовтня 1911 вôдбуде ся испытъ квалификаційный на катихитôвъ шкôлъ выдѣловыхъ.

Предметы испыту суть тй, якй въ реченыхъ школахъ выкладають ся а именно: исторія библійна, догматика и етика въ обемѣ катихизма, литургика, короткій поглядъ на исторію церковну и катихитика. На даный тематъ выроблятъ кандидаты екзорту, а на довôльдо выбраный тематъ выголосятъ пробный выкладъ.

Священики, намѣряючй до того испыту приступити, мають свои прошеня о припущенє до испыту внести въ первôмъ речинци до 15. Цвѣтня а въ другôмъ до 25. Вересня 1911.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль 7 Лютого 1911.

Ч. 12.

Ч. 984. Поручає ся прив. ґімназія и Бурса въ Яворовѣ.

Прийшло ту слѣдуюче письмо:

„Ваша Ексцеленциє Преосвященый Владико! Народ без школи є народ без будучности. — Перемиска Епархія з 688 парохіями і 1,200.000 вірними приналежними до руско католицкої церкви мала дотепер одну

однісіньку середну школу то є ґімназию в Перемишли. Одна середна школа на 1,200.000 рускихъ душ, се безумовно за мало, тому і не дивниця, що повіти перемискої Епархиї припираючі до західної Галичини польонізують ся в такім темпі, що вже нині в деяких околицях жалують ся рускі сьвященики, що нарід не розуміє рускої проповіди, діти руского кетехизму, і нарід говорить між собою по польски, а в слід за тим покидає і свою віру. Щоби спинити сей польонізацийно-лятинізацийний похід на перемиску Епархию оснували ми в сумежнім яворівскім повіті приватну українську ґімназию, аби она станула заборолом рускої віри, мови і народности. Сю ґімназию удержуємо вже третий рік добровільничи жертвами, але видимо що без сталих жертв ми не всилі надальше удержати сю ґімназию принагідними датками. Відкликувати ся до цілої східної Галичини не можемо, бо инші Епархиї заснували також приватні ґімназиі і мають їх навіть по кілька та мусять в першій мірі дбати про удержанє своїх ґімназий, одже остає нам відкликати ся тілько до парохій в перемиській Епархіи. Для тої ціли звертаємо ся до Вашої Ексцеленциї з синівсчою просьбою, щобы Ваша Ексцеленция зволили найласкавійше припоручити в епархіяльних відомостях нашу ґімназию і бурсу Всч. Урядам парохіяльним і всім вірним, то є щоби Всч. уряди парохіяльні і від себе і від своіх парохіян жертвували правильно що року певні датки на удержанє ґімназії і бурси в Яворові. Львівский Комітет буд ви і удержаня рускої ґімназиі і бурси в Яворові. Др. Евген Олесницкій Др. Станислав Дністряньскій. Ю. Романчук, Др. Федак, Бриттан.“

Прошенє тоє поручає ся горячо памяти и жертволюбивости Всеч духовеньства.

Ѡдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 8. лютого 1911.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 31|орд Свѣт. Дръ Василій Масцюхъ М. професоръ права церковного въ тут. Семинари им. Совѣтникомъ и референтомъ Еп. Консисторіи.

Ч. 7868|10. Всеч. Михаилъ Дороцкій парохъ Мацѣевой им. орд. школ. комисаремъ для надзору науки религіи въ ц. к. ґімназіи въ Новомъ Санчи.

Увôльнене вôдъ испыту конкурсового получили:

Ч. 160. о. Слоньскій Антоній, парохъ въ Михалевичахъ.

Ч 290. о. Кочиркевичь Андрей, парохъ въ Вислоку дôльнôмъ.

„ 343. „ Паппъ Володимиръ, парохъ Поддубцяхъ.

Презенты получили:

Ч. 596. о. Габлиньскій Петро на парохію Лосинецъ.

„ 810. „ Федоновичь Левъ на парохію Жапалôвъ.

„ 929. „ Богускій Іоанъ на парохію Глумча.

„ 1038. „ Стецишинъ Николай на парохію Долины.

Грамоты похвальнй зъ Архієрейскимъ благословенємъ получили:

Ч. 6735/10. Чест. Василій и Анна Росовскй господарѣ въ Перекопаню ad Перемышль за жертву 200 кор. на церковъ на Перекопаню.

Ч. 6487/10. Вблаг. Панъ Сімеонъ Воробель ц. к. старшій офіціялъ почтовый въ Краковѣ за жертвоване Евангелія до церкви на Вильчу ad Перемышль.

Ч. 7255/10. Впов. Паньство Зиґмундъ и Аделя Домбровскй властителѣ земскихъ посѣлостей въ Щепятынѣ за дароване грунту пôдъ будову церкви въ Щепятынѣ вартости 600 кор. Чест Константинъ Стефанъ и Марія Мржиґлоцкй господарѣ въ Щепятынѣ за пожертвоване на будову новои мурованои церкви въ Щепятынѣ поля вартости 600 кор. Чест. Антоній и Марія Ульгуцкй господарѣ въ Щепятынѣ за пожертвоване на будову новои мурованои церкви въ Щепятынѣ 320 кор. Чест. Стефанъ и Дарія Сироѣды господарѣ въ Щепятынѣ за пожертвоване на будову новои мурованои церкви въ Щепятынѣ поля вартости 200 кор.

Ч. 7643/10. Чест. Теодоръ Мржиґлоцкій начальникъ громады въ Щепятинѣ за справлене до мѣсцевои церкви бронзового паука вартости 800 кор.

Ч. 9099/10. Поваж. Панъ Юліянъ Садовскій учитель школы народнои въ Вулькахъ мазовецкихъ за справлене для церкви въ Вулькахъ мазовецкихъ паука за 450 кор.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.
Перемышль, 12. Лютого 1911.

† КОНСТАНТИНЪ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого в Перемишлы 1910.